

провърка излѣзло, че сж оставени много деца безъ надлежното присаждане. Благодарение на намѣсата на Селимински, въ течение на две години шарката по децата въ окръгъ Яломица изчезнала. Още по-голѣми злоупотреѣби ставали въ ветеринарната служба, особено при поява на епидемия (епизоотия), и то така, че вмѣсто да се ограничи болестъта, тя се разпространявала. „Забелязахъ, че въ Влашко хората много лъжатъ, пѣкъ и обичатъ да ги лъжатъ . . Главниятъ ветеринаренъ лѣкаръ стоеше по-долу отъ добитѣка, който лѣкуваше“. Той само всѣвалъ смутъ и налагалъ глоби, безъ да проучва болестъта на добитѣка. Селимински се заловилъ чрезъ аутопсия и патологична анатомия да установи самъ естеството на болестъта и открилъ нѣкакъвъ видъ тифъ. Но, когато докладвалъ на върховната медицинска власть, тя издала наредби за лѣкуването, „още по-безсмислени отъ предишнитѣ“. Търговцитѣ на добитѣкъ помислили, че Селимински е виновникъ за тѣзи наредби, вдигнали олелия противъ него и почнали да преселватъ или да колятъ добитѣка си както имъ скимне. А самъ той, невинниятъ и безпомощенъ лѣкаръ, виждайки този произволъ у търговцитѣ и това безсилие на държавата, „трѣбвало да гледа мълчаливо и да желае уволнението си отъ една тѣй отегчителна длъжностъ“.

Селимински, неспособенъ да понася повече това положение, решава да подаде оставка. Още на 12 юний 1860 г. той съобщава на приятела си С. Жековъ въ Букурещъ, че е намислилъ да се оттегли въ частенъ животъ, за да стане „простъ зритель“ на драмитѣ, които се готвятъ да представятъ скоро народитѣ на политическия театъръ. „Времето минава и моитѣ дни се намаляватъ,“ мисли той съ меланхолия. Но това изглежда да бжде само преходно настроение на самотника, отдалеченъ отъ близки хора, и то ще отстѣпи бързо на по-добро самочувствие и на готовностъ за борба въ името на народнитѣ идеали. Само една седмица следъ това писмо, Селимински съобщава (20 юний 1860) съ радостъ на Хр. Мустакова въ Букурещъ, че силистренци били вече обхванати отъ „народния духъ“ и извършили черковна служба на български езикъ, въпрѣки волята на владиката си. Нѣкои отъ партизанитѣ на владиката той видѣлъ лично въ Каларашъ и спорилъ съ тѣхъ, доказвайки имъ, че българското черковно дѣло се насочва отъ Божието провидение и стои подъ зак-